

UDRUŽENJE JUGOSLOVANSKIH NARODNIH
ŽELEZNIČARJEV IN BRODARJEV
OBLASTNI ODBOR LJUBLJANA

SLAVNOSTNA AKADEMIJA

dne 7. septembra 1929

ob 20. uri v veliki dvorani hotela „Union“ ob priliki
proslave dvajsetletnice obstoja organizacije

SPORED:

1. *Prolog, prednaša tov. Mirko Kragelj*
2. a) I. Ocvirk: **Kralj Matjaž**
b) I. Ocvirk: **Sjajiš sunašce**
c) E. Adamič: **Jezus je majhen** } *Izvaja Narod. žel. glasbeno društvo <Drava> iz Maribora, zborovodja gosp. A. Horvat*
3. a) *Procházka*: **Zvezde žarijo**
b) *Ravnik*: **V razkošni sreči**
c) *Konjović*: **Pod pendžeri** } *Poje tov. A. Živko iz Maribora, tenor-solo, pri klavirju gosp. H. Svetel*
4. a) *E. Adamič*: **Belokranjske svatovske**
b) *St. Mokranjac*: **Kozar** } *Izvaja Narod. žel. glasbeno društvo <Sloga> iz Ljubljane, zborovodja gosp. H. Svetel*
5. a) *Balatka*: **Bosanska**
b) *E. Adamič*: **Deklica postane vila**
c) *E. Adamič*: **Hrepenenje ujetnika** } *Poje tov. M. Premelc iz Ljubljane, bariton-solo, pri klavirju gosp. H. Svetel*
6. a) *M. Železnik*: **Kmetova molitev**
b) *A. Foerster*: **Večerni ave**
c) *O. Dev*: **Kvišku plava ...** } *Izvaja Narod. žel. glasbeno društvo <Drava> iz Maribora, zborovodja gosp. A. Horvat*

Predprodaja vstopnic à Din 30.—, 25.—, 20.—, 15.—, 12.—, 10.—, 7.— in 5.— v Matični knjigarni na Kongresnem trgu

Kralj Matjaž

Bratje! Naša pesem naj zaori!
Polje Kosovo nam ni več tužno,
polje Gosposvetsko ni več sužno,
Kralj Matjaž se je prebudil v gori.

Bratje! Še je čas, na dan beseda!
Prapor naš naj se do neba vije,
meči nam zapojte pesmi svoje,
da Matjaž naš zopet izpregleda.

Izpregledal na oko le eno
in zamižal na oko je drugo,
da zakrije našo bridko tugo,
nad zemljo še neosvobojeno.

Bratje! Naša pesem naj zaori!
Polje Kosovo nam ni več tužno,
polje Gosposvetsko ni več sužno,
Kralj Matjaž se je prebudil v gori.

Sjajiš sunašce

Sjajiš sunašce drago, tako dražesno, milo,
možda dragoj mi sipaš zlatne zrake u krilo.
Draga vezak mi veze svilom i suhim zlatom,
tvoja zraka le prši njenim vilinskim vratom.

Ti joj ljubavne priče pričaš istoka bajna;
stidom ona se ruji, kao zorica sjajna

Sjajiš sunašce drago, tako dražesno milo,
sipaš zlačane zrake majci zemlji u krilo

Jezus je majhen

Jezus je majhen, pa je svet,
on je odrešil celi svet s svojo krvjo.
Ura že bije polnoči, ker se Marija veseli svete noči.
Ona rodila Jezusa, našega Izveličarja cel'ga sveta.

Zvezde žarijo

Zvezde žarijo pokojno,
Rože duhtijo opojno,
Ljubica, lahko noč!

Tiho okoli, vse tiho,
Skoro ni slišat vzdihov
tople noči.

Moja devojčica spava,
Moja ljubezen plava,
Lahno nad njo.

In vse brezmejno okrožje
Iskrica milosti božje
Siplje na svet.

Zvezde žarijo pokojno,
Rože duhtijo opojno,
Ljubica, lahko noč!

V razkošni sreči

Pod solncem se daljave grejejo,
Drhte jim grudi sveže mlade,
Pod nebom se škrjančki smejejo,
In radost sejejo v livade.

Bleščeče veje se priklanjajo
In čakajo dehtenja cvetja,
In solnčne moje misli sanjajo
O raju Tvojega objetja.

In moje pesmi nate čakajo,
Da te pripelje bela cesta,
Se v sreči smejejo in plakaajo,
Kot pred oltar nevesta.

Pod pendžeri

Kradem Ti se u večeri pod pendžeri, aj!
Da Ti bacim struk zumbula,
Da Ti cvijet barem zbaci, aj!
Kako mi srce gori, dušo za Tebe!

Svatovske pesmi

(Belokranjske narodne pesmi.)

Lepa moje Mare vesela mi bodi,
kot si nekdaj bila, kad si vence vila!
Prvega si vila od bele šenice:
tega si darvala svojmu dragmu čačku.
Drugega si vila od vinske trtice:
tega si darvala svoji dragi majki.
Tretjega si vila od svojga poštenja:
tega darovala dragemu si svojmu.

Ajte kdarom, ajte, pristupajte!
Hodte vujne, iz kuhinje, noste, vozte dare:
Ki oplečak na opleča, ki rubaču na zadnjaču,
ki fertušek na trbušek, ki pečicu na glavicu,
ki krajcarek, ki cvajarek, da si kupi rubačicu,
razvezujte črne mošnje, dajte vse srebrne groše,
noste, vozte dare!
Ajte kdarom...

Včera mi, Jano, za majkinim stolom,
pod zelenim vencem.
A zutra mi budeš za dragoga stolom,
pod belom pečicom.
S Bogom, mila Jano,
na put ideš sada dalko,
preko brda i doline,
svomu dragu na ručice.
Včera mi, Jano...

Hajda spat, koji ste pospani!
Ja nejdem, ja nisam pospana.
Ja si bom dragega čakala.
Meni on lepi dar donese,
lepi dar, svilenoga rupca.
Hajda spat...

Kozar

Ajdede!
Otud ide ludo mlado, neženjeno,
Kapata mu od jasovec,
opinci mu od rešeto,
pravo preči u selo,
ajdede!
Cenile ga svi seljani:
«Bili malo, bil' mnogo?»
Cenile ga govedara,
cenile ga za kozara,
ajdede!
Davaše mu goveda,
neče momče goveda.
Davaše mu kozice,
oče momče kozice.

Ajdede!
Birale ga svi seljani za kozara,
dadoše mu tri kozice,
tri otera, dve dotera
pa se čudi koja nema, koja da.
Popela se kozica
na dva, tri glogovca;
pade koza te umre,
stade momče da reve:
le, le, le, kozice,
ci, ci, ci, kozice,
moja vita roguša!
Kad ja tebe nakormim,
čabar mleka nadojim,
te sve momci naranim!
le, le, le...

Bosanska

Aj! Sad ja znadem
Što nisam poznavō,
Prvi sanak jesam već odspavō,

Prvi sanak grobovanja moga, oj!
Prvi sanak mira vječitog,
Prvi sanak mira vječitoga.

Deklica postane vila

Tri su vtice goru preletele,
Ku ti gori drevca nit kamenca,
Samo jedan javorek zeleni,
Pod njem sedi rožica devojka.

Devojkju je žeja obhajala,
Ona išla hladne vode iskat,
Ona našla zdenca ograjenca. —

Krikne junak iz gore planine:
«Ne pij vode, rožica devojka,
Onog zdenca vile ogradile!»
«Či su zdenca vile ogradile,
Nisu vile vodu otrovile.»

Kak se vode devojka napila,
Taki vila devojka je bila,
Pak je išla u gore planine.

Hrepenenje ujetnika

Pozdravljena! — Že čas je sna!
Poslavljam, zvezda, se od tebe!
Le ti mi vidiš v dno srca,
s svetlobo tvojo tešim sebe.

O zvezda ti prekrasna vsa,
kako z neba blesteče siješ,
in v revno srce ujetnika
tolažbo, upe sladke liješ!

O tja, kjer žarko svetiš ti,
želi srce in duša sanja;
tam več gorja, bridkosti ni...
Pozdravljena; in — do svidanja!

Kmetova molitev

Bog porosi s hladnim dežjem mi zeleno polje,
da po njivah mlado žito bo rodilo boljše.
Bog zalij ga, padi rosa nanj iz zarje zlate,
pojde rž, pšenica v klasje, kot nevesta v svate.
Z majskim dežjem blagoslovi, Bog mi sivo glavo,
zlati voz se bo jeseni bliskal s Tvojo slavo.

Večerni ave

Večerni ave
šel je tiho čez dobrave,
in zazibal rosne trave.

Trave so se priklonile,
kakor da bi pokleknile
in na tihem odmolile.
Večerni ave, večerni ave...

Kvišku plava . . .

Kvišku plava moje hrepenenje sredi polnoči,
zvezda zlata seva na lazurju, zvezda ta si ti.
Ne usliši me! Ne padi k meni!
Moja mlada moč naj razvije, naj razmahne krila,
naj premaga noč.
Kvišku plava moje hrepenenje sredi polnoči,
zvezda zlata seva na lazurju, zvezda ta si ti.